

holdsvis svage. Ejendommeligt nok er den stærkeste Udtalelse, der er kommet om Handelsbalancens overordentlige Betydning, den Udtalelse, vi har set i Dagbladet „København“, Venstres Hovedorgan, for nogle faa Dage siden, hvor det jo i Virkeligheden erkendtes, at Handelsbalancen spiller en overmaade stor Rolle, og dette skriver man altsaa nogle faa Dage, før man gaar til at vedtage et Forslag, hvori man overhovedet ikke tager Hensyn til dette. Ogsaa fra socialdemokratisk og radikal Side lyder der jo ganske overordentlig stærke Udtalelser om, hvilken Betydning Handelsbalancen har.

Det daværende ærede Medlem Hr. Borgbjerg, den nuværende højtærede Socialminister, skriver saaledes, at det, det gælder om at være klar over, er, at Hovedsagen er den slette Betalingsbalance. Kan vi formindske vort aarlige Handelsunderskud med 100 à 150 Mill. Kr., vil det værste være overstaaet, og senere siger han: I første Linie maa Handelsbalancen forbedres, og længere henne, at det, Socialdemokratiet vil — det var den Gang, det ærede Medlem i saa stor Udstrækning havde Mælet og i høj Grad optraadte agitatorisk —, det, Socialdemokratiet vil, er 3 Ting. De vil bruge et kirurgisk Indsnit, det var Formueafgiften, de vil bruge en medicinsk Behandling, det var Importbegrænsningen, og endelig vil de bruge en diætetisk Kur, det var Avancebegrænsningen.

Jeg vil gerne have Lov til at spørge: Nu da man endelig naar Maalet, det store Resultat, hvor er saa alle de Løfter, som ligger i denne Udtalelse, hvor er de i det Forslag, som den højtærede Socialminister snart skal til at stemme for? (*Socialministeren* [Borgbjerg]: Deres Parti har bekæmpet alle tre Ting systematisk). Den højtærede Socialminister afbryder mig og siger, at mit Parti har bekæmpet alle tre Ting, men det er jo ikke det, det drejer sig om. Det, det drejer sig om, er: Hvorledes kan den højtærede Socialminister, som mener, at det for at faa en god Valutaordning maa kræves, at Handelsbalancen og Betalingsbalancen kommer i Orden, stemme for et Forslag, som intet indeholder i den Retning? *det* er Spørgsmaalet. (*Socialministeren* [Borgbjerg]: Det kan ikke gennemføres, der er et Flertal imod det). Det kan ikke gennemføres, siger Socialministeren. Oppositionen angreb den Gang paa det voldsomste de borgerlige Partier og talte om den frygtelige Regering, vi havde før April-Valget. Den Diskonto, vi nu har, er 7; den har vi i disse Dage haft i 11 Maaneder; 3 i Ministeriet Neergaards Tid og 8 i Ministeriet Staunings Tid; og der

er vel egentlig ingen, der nærer Tvivl om, at den faar Lov at være et Stykke Tid endnu, om den da ikke bliver sat betydeligt i Vejret. Da Diskontoen blev sat i Vejret, angreb man paa det voldsomste Venstre og Venstres Regering. Man angreb paa det voldsomste det konservative Folkeparti for den Uduelighed, som viste sig derigenem, at man ikke havde nogen Regering, der kunde sørge for, at Diskontoen ikke blev saa høj. Se, naar dette er Stillingen, saa tror jeg alligevel, at den højtærede Socialminister hellere skulde have valgt den Stilling, som han ellers har indtaget i den sidste Tid: at tie stille.

Hvis vi ser paa Socialdemokratiets Forslag, saaledes som det blev udarbejdet i det saakaldte Guldtold-Udvalg, hvor den daværende Regering jo havde forelagt sit Forslag, og hvor de andre Partier meddelte, hvad de vilde være med til, saa ser vi ogsaa, at det daværende Oppositionspartis, Socialdemokratiets, Forslag indeholder en Mængde Bestemmelser, som peger i Retning af Handelsbalancen som det væsentligste. Da Ministeriet Neergaards Forslag om Valutaforanstaltninger kommer til Behandling i dette høje Ting, tager den nuværende højtærede Statsminister som Ordfører for Socialdemokratiet Ordet og ned-sabler alle de mange Forslag, alle de Luksustoldsatser, som er knyttet til Regeringens Forslag af Marts i Aar. Det er kun Uden-værker, de er uden Sammenhæng med Hovedsagen, og jeg spørger — siger den nuværende højtærede Statsminister —, hvad er Hovedsagen? Handelsbalancen. Men saaledes har vi virkelig ogsaa Lov til at spørge i Dag. Jeg ser jo nok, at der skal være meget lidt Interesse for disse Ting, og jeg er ogsaa fuldkommen klar over, at der skal helst svares saa lidt som muligt, men naar man Punkt for Punkt kan dokumentere, at navnlig de Radikale og Socialdemokraterne har sat ind angaaende Handelsbalancen, Gang paa Gang har peget paa Betalingsbalancen, saa har man vel Lov til at spørge: Hvad er da Aarsagen til, at disse Partier i Dag kan gaa med til et Forslag, der binder hele Landet til en 40 Millioner Dollars Kassekredit, uden at der overhovedet er Tale om noget som helst af det, som de Herrer gjorde til det centrale inden Valget. Jeg ved jo saare vel, at naar vi nærmer os Julen, saa synes man, at det hele skal gaa saa hurtigt som muligt, men det er dog vel et vigtigt Forslag, det er dog vel en stor Sag, hvis Afgørelse vi her staar overfor, og derfor kan det vel ikke være urimeligt, at dette fremhæves stærkt.